

ליגנטי, מורה ומנהלת בית-ספר בנתניה. הוא עצמו עבד בעיריה, במחלקת איסוף אשפה. לפי ניתוח פסיכולוגי שנעשה לו בבית-הסוהר, נקבע כי סבל מרגשי נחיר תות עמוקים, וכי את מעשי האונס ביצע כמעט תמיד בשעה שאשתו הלכה לאסוף פתורים.

התובע, עוזי שרטר, הגיש כתבי-אישום על תישעה מיקרי אונס, ביניהם קטינה אחת. לביעמי הודה באשמות אחרי מיי קוח, ונידון לשלושים שנות מאסר. בית-המשפט העליון הפחית את העונש והעי מידו על 18 שנה.

בריון המנסה

להשיג מין בחינם

ס מיר עוואד, גבר ערבי בן 36 יליד יפו, ביצע ב-1970 אונס אכזרי בחיילת חי"ב. ערב אחד, כשהוא מלווה עליידי עוד שני גברים וזונה יהודיה, הגיע עוואד במכוניתו למיגרשי התערוכה הישנים בתל-אביב. במקום השוכך התי עלטו שם בכונות חיילת חי"ב וגבר צעיר. עוואד פרץ למכונית, הוציא את החיילת, גירש את הגבר, ובכוח ובאכזריות ביצע מעשה סדום בנערה.

בית-המשפט גינה בחריפות את המעשה הנפשע: "התעללות בכבודה של אשה, מהמכוערות ביותר שנודגו בשנים האחרונות." קבע בית-המשפט והטיל על

התחושה הראשונה היתה של המשכיות כמעט טבעית למערכת היחסים הקצרה שנקשרה כבר ביניהם. המשך החייב להיביא למגע מיני, ואם סירבה האשה, הרי היא זו האחראית לכך שהמגע הפך לאונס. התחושה השנייה במרבית המיקרים היתה תחושה של חוסר-ברירה. מכיוון שלמרות הדיבורים הרבים והאלגנטיים של הגבר, עמדה מאחוריהן נחישות-החריטה לגבי ביצוע האונס.

מיקרה האונס השני של לביעמי קרה באפריל 1977, והיה דומה מאוד לראשון. הגבר פגש את האשה, עובדת סוציאלית צעירה מגבעתיים, הציע ללוותה לבייתה ברגל. מתחת לגשר-אילון המתינה לווג מיטת ענפים וקרטונים שהכין האונס מראש. ניכר היה כי הוא השקיע מאמץ ומחשבה באיסוף ענפים רכים במיוחד והקפיד על נוחותם. הוא התעניין אם האשה נהנתה מהמישגל, והציע לה מס' טיק. לאחר מעשה גם התנצל והביע חרטה. תכונות אלה הן שהביאו לכינוי שבו נודע לביעמי עד שנתפס. הוא כונה "האנס המנומס", או "האנס המתנצל".

בעל מישפחה

מכובד

ב משך שנה וחצי המשיך האנס במעלליו באתה שיטה ובאותו מקום,

להתפטר מהצבא. אחרי שהרמט"כל ושר-הביטחון הודיעו לו כי יהיה עליו לפרוש מצה"ל.

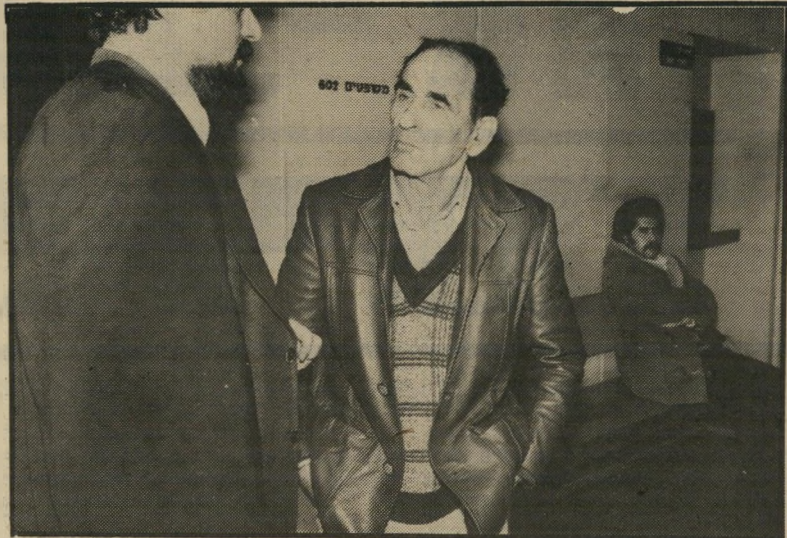
האנס המנומס

ע ם הסוג השני, "המיפלות" או האנסים המיקצועיים, נמנים בישראל כמה וכמה גברים, אך מיספרם נופל בהרבה מהאנסים המזדמנים. הם בדרך-כלל אינם נתפסים אחרי האונס הראשון, אלא ממשיכים ומבצעים עבירות נוספות. שלמה לביעמי בן ה-35, הוא הדוגמה הקלאסית לאנס מיקצועי כזה.

הוא התחיל את פעולתו, הידועה למיש"טרה, בדצמבר 1976. אשה כבת 30 פגשה אותו באקראי ליד תחנת רכבת-צפון בתל-אביב, והוא קשר אתה שיחה. כשהתברר לו כי היא צריכה להגיע לגבעתיים, הציע לה טרמפ במכוניתו. האשה התלוחחה אליו דרך פירצה בגדר במסלול מקוצר למכונית, ולמרות שהשעה היתה כבר 9 בערב לא פחדה מהגבר שאותו הכירה רק דקות ספורות לפני כן.

מתחת לגשר-אילון הודיע הגבר לאשה כי הוא עומד לאנס אותה, וכי לא תהיה כל תועלת בהתנגדות מצידה. הוא לא שינה את התנהגותו המנומסת, ולא הגביה את צליל קולו.

ניתוח פסיכולוגי שערכה המישטרה, אחרי שמיקרי האונס חוזר ונישנו, גילה כי לביעמי נהג לתת לנשים שתי תחושות מנוגדות, אשר בקיונטלציה הנפשית ש" אליהן הביא אותן, השלימו תחושות אלה זו את זו, ונראו כמעט מובנות מאליהן.

הורשע בגיל 58 באינסוף של אשה בת 47. הוא טען כי היא באה לביתו כדי לבלות את הלילה והביאה איתה כותונת-לילה, ולכן ברור כי הסכימה לקיים יחסי-מין. בית-המשפט האמין לאשה והרשיע את פרינברג.

האנס הזקן

והמישטרה לא הצליחה לתפוס אותו, למרות המאמצים שהציבה במקום. חקירה מאומצת של כעשר מחלונות הביאה להכנת דיוקן נפשי מדוייק של האנס. כל הנשים סיפרו כי הוא התעניין במיוחד לדעת אם נהנו מהמגע המיני, ונהג לאמר לנשים: "אל תתנגדי, האחרות לא התנגדו, בוודאי קראת על כך בעיתונים. אם תתנגדי לי זה לא יגמר טוב." אחרי האונס היה נרגע ומספר על המיקרים הקרדימים, מציע מסטיק ולפעמים גם הציע דמי-נסיעה הביתה.

במיקרה אחד, כאשר נתקל בבתולה בת 20, היא מכתה וביקשה רחמים. הסכים האנס המנומס לא לבעול אותה, והסתפק במעשה מגונה. מסיפורי הנערות התברר למישטרה כי האנס סובל מכך שהוא שופך מהר, ולכן הוא מנסה להשיג אישור מהנשים כי בכל זאת קיבלו את סיפוקן ונהנו. "אין לנו ספק כי האנס ימשיך לבצע מעשי אונס עד שיתפס, אם כי אפשריות הפוגות ארוכות בין גל אחד לשני של מעשי אונס. העובדה שהוא כנראה בעל מישפחה מכובד, המניח הל אורח-חיים תקין ובריא במיסגרת מישפחתית רגילה, מקשה בוודאי על האפשרות לאתר אותו, ללכוד אותו ול"החזרו. יש להבין כי הוא אינו חולה במובן הרגיל של המילה, אלא נתון להתקפות שגם בהן אין הוא מאבד את צלם האנוש שלו. אחרי סיום ההתקפה הוא חוזר להיות אדם רגיל וקשה לזיהוי. עד להתקפה הבאה." כך סיכום דו"ח פסיכולוגי שנעשה לפי הזמנת המישטרה.

ואומנם, כשנתפס לבסוף בן-עמי, התיברר כי הוא אדם המנהל אורח-חיים רגיל, ואיש ממכרייו לא היה חושד בו. הוא היה נאשם באשמה בעלת אופי זאינטי

קיבוצניק לא יאנוס

ב ליד העקטה בשנת 1979, נאנסה ונרצחה ליד קיבוץ מישמר-הנגב,

האלוף

ברקאי זוכה אמנס מ' נטיון לאונס, אך בפסק-הדין נקבע כי המתלוננת דיברה אמת. היזכיו המרשיע הכריח אותו להתפטר.

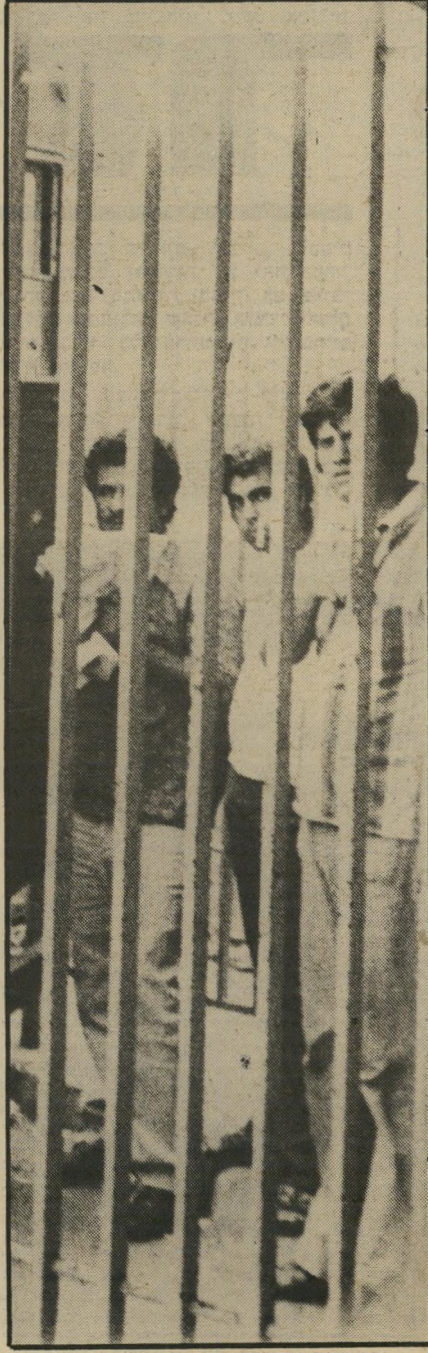
חיילת צעירה בשם ורד וינר. חקירות מאומצות הובילו לבסוף אל בדואי צעיר, עטבה אל-טורי. במיצחו ניכרה שריטה, הוא הסתבך בשקרים, ובית-המשפט מצא אותו אשם באינסוף ורציחתה של ורד. אולם, כמו בהרבה מישפטי רצח מסובכים, נותרו שאלות רבות ללא פיתרון גם במיקרה זה. והיו כמה מישפטים שתמכו

האנס הרוצח

הבדואי הצעיר אלטורי טען כי לא היה לו כל קשר לאונס ורצח של החיילת ורד וינר. אך למרות ספקות מסיימים, הורשע לבסוף ונענש באסר-עולם, בינתיים הסתבך בחיגרה והרג אסיר אחר.

בדרישה לעורר מישפט חוזר לאל-טורי, אך בהיותו ככלא, הסתבך הבדואי עם אסיר ערבי אחר והרגו. מישפט הרצח השני תלוי ועומד נגדו. אי-אפשר למצוא מכנה משותף לכל הגברים האלה אשר נאשמו והורשעו באונס. האם כל אחד יכול להפוך לאנס בנסיבות המתאימות? "לא", טוען הפרוריסטור אמיר, "אפילו אם תציב בחורה עירומה לפני קיבוצניק, הוא יחשוב שקך לה, וילך להשיג לה בגדים. אבל זה יהיה סיפור אחר עם בן-פרוורים." יש משהו בחינוך ובאווירה החברתית של הקיבוץ המונע אונס. אי-לנה אלון

המנומס

הטיל את חיתתו על נשות תל-אביב במשך שנה וחצי, ונענש ב-30 שנות-מאסר.